

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΟΡΟΛΗΣΤΡΙΚΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ**

**Αναρχικοί ενάντια στις ληστείες
του κράτους και του κεφαλαίου**

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Η φορολογία δεν είναι για το κράτος μόνο το μέσο εξασφάλισης των προσόδων που είναι αναγκαίες για τη λειτουργία του και τη χρηματοδότηση των μηχανισμών που το αποτελούν. Σχετίζεται άμεσα με το συνολικότερο τρόπο με τον οποίο οι κρατούντες αντιμετωπίζουν την κοινωνία. Συνδέεται με τις σκοπιμότητες των εκάστοτε εξουσιαστών και γίνεται εργαλείο με το οποίο φέρνουν σε πέρας τα μακροπρόθεσμα ή βραχυπρόθεσμα σχέδιά τους.

Σε παλιότερες ιστορικές περιόδους και πριν οι ισχυροί συγκροτήσουν οργανωμένα κράτη, στα φέουδα, στα βασίλεια και τις αυτοκρατορίες, οι καταπιεσμένοι βιώνουν ένα καθεστώς απόλυτης υποταγής στο φεουδάρχη, το μονάρχη ή τον αυτοκράτορα, του οποίου η παρουσία ήταν σχεδόν ανύπαρκτη στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων (παρότι ήταν σαφές στη συνείδηση των εκμεταλλευομένων ότι είχε πάνω τους εξουσία ζωής και θανάτου). Έτσι οι τοπικές κοινωνίες διαμόρφωναν τη δική τους καθημερινή πραγματικότητα, οργάνωναν την παραγωγή τους, ρύθμιζαν τις μεταξύ τους σχέσεις και αντιμετώπιζαν τα προβλήματα της επιβίωσης χωρίς την παρουσία - και πολύ περισσότερο χωρίς τη "βοήθεια" - των τότε εξουσιαστών. Ο ρόλος των τελευταίων περιοριζόταν στη στρατολόγηση των καταπιεσμένων για τις ανάγκες των εξουσιαστικών πολέμων και φυσικά στη συλλογή των φόρων πάντοτε με την

απειλή και την άσκηση βίας. Οι κυρώσεις για όσους δεν συμμορφώνονταν ήταν βαριές: στις ελλαδικές πόλεις - κράτη, όσοι αρνούταν να πληρώσουν πωλούνταν ως δούλοι, ενώ στα μεταγενέστερα ευρωπαϊκά φέουδα και βασίλεια αλλά και στις αυτοκρατορίες της ρώμης και του βυζαντίου, η ποινή ήταν ο θάνατος. Αλλά και η τύχη όσων κατέβαλλαν τους φόρους δεν ήταν καλύτερη: η δυσαναλογία και το ύψος των φόρων ήταν τέτοια ώστε καθιστούσαν την επιβίωση των εκμεταλλευομένων (δηλαδή του συντριπικά μεγαλύτερου μέρους του πληθυσμού) σχεδόν αδύνατη και τους οδηγούσαν στην εξαθλίωση.

Με την πάροδο των αιώνων και υπό το βάρος των κοινωνικών διεκδικήσεων, αγώνων και εξεγέρσεων, η εξουσία επικείμενη να εξωραϊστεί και να κρύψει το γεγονός της αυθαιρέτης και βίαιης επιβολής της στις κοινωνίες των ανθρώπων πίσω από ένα προσωπείο δήθεν ανθρώπινο. Στην πραγματικότητα, οι εξουσιαστές συνειδητοποίησαν ότι η διατήρηση της κυριαρχίας τους μόνο με τη βία ήταν πια ιδιαίτερα δυσχερής και πρόβαλλε για την εξουσία επιτακτική η ανάγκη να ελέγξει αποτελεσματικότερα τις ανθρώπινες συνειδήσεις για να διοικηθεί πειστικά στην κοινωνία την ψευδή ιδέα ότι η εξουσία είναι αναγκαία συνθήκη για την ύπαρξη και την ευημερία της ανθρωπότητας. Το κράτος ως οντότητα οργανωμένη πλέον και βασισμένη σε θεσμούς, νόμους και μηχανισμούς ελέγχου και καταστολής, έκανε την παρουσία του διάχυτη σε πύχνη της καθημερινότητας, παρεμβαίνοντας σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, από την παραγωγή ως τη διασκέδαση, προσπάθησε να μετατρέψει την κοινωνία σε ένα σύνολο ανθρώπων άβουλων και παγιδευμένων σε ένα σύστημα που επιδιώκει

την ομοιομορφία στη σκέψη και τη βούληση, διαμορφώνει συνειδήσεις ακίνδυνες για τους κρατούντες και καταστέλλει κάθε απελευθερωτική κίνηση και δράση.

Στο πλαίσιο αυτό του εκσυγχρονισμού της κυριαρχίας και της διαμόρφωσης μεθόδων αποτελεσματικότερης εκμετάλλευσης της κοινωνίας, δε θα μπορούσε να μην ενταχθεί και η φορολογία. Κι ενώ στο παρελθόν οι φεουδάρχες, βασιλείς και αυτοκράτορες έστελναν ένοπλα τάγματα για να αρπάξουν με την ωμή βία από κάθε κοινότητα ότι οι άνθρωποι είχαν με καθημερινό μόχθο παράγει, σήμερα στο “εκσυγχρονισμένο” και “ανθρώπινο” κράτος της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, η ίδια διαδικασία της φοροληστείας συντελείται το ίδιο απάνθρωπα και εκβιαστικά, συγκαλυμμένη όμως με ένα φορολογικό σύστημα πολύπλοκο και δαιδαλώδες, πάντα άνισο, με ηλεκτρονικά φακελώματα και “παραθυράκια” για απαλλαγές που προορίζονται μόνο για τους ισχυρούς. Ο φόρος που κάθε υπήκοους του δημοκρατικού κράτους αναγκάζεται να πληρώσει δεν είναι πια ένα ποσό που καταβάλλει για να μη χάσει το κεφάλι του· είναι μια συνεχής παρέμβαση του κράτους στην ανθρώπινη καθημερινότητα, μια γραφειοκρατική - ηλεκτρονική πια καταμέτρηση και κατασκόπευση της κάθε είδους δραστηριότητας και μια υπενθύμιση του εκβιασμού ότι η απόλαυση κάθε αγαθού - από τα πιο απαραίτητα το νερό, τα τρόφιμα, ή τα φάρμακα μέχρι τα βιβλία ή τα τσιγάρα - πρέπει να περνά από τον έλεγχο και την κοστολόγηση του κράτους και είναι αδύνατη δίχως αυτό. Η προσπάθεια του κράτους πλέον μετοποπίστηκε στο να θάλει να πείσει τους καταπιεσμένους στο να πληρώνουν με ευχαρίστηση(!) τους φόρους μιας και υποτίθεται πως είναι “για το καλό τους”.

Είναι φανερό ότι τα διάφορα φορολογικά συστήματα που εφαρμόστηκαν αλλά και οι επιμέρους σκοπιμότητες που κατά καιρούς εξυπηρέτησε η φορολογία διαφοροποιούνταν ανάλογα με τα συμφέροντα των κρατούντων και την **ανεκτικότητα της κοινωνίας**. Πάντοτε όμως η επιβολή των φόρων γινόταν μέσω της βίας, είτε άμεσης είτε συγκαλυμμένης και έμμεσης. Η σταδιακή αποφυγή αποκλειστικά της ωμής βίας όσον αφορά τη συλλογή των φόρων δεν ήταν τυχαία. Οι εξουσιαστές δεν μπορούσαν να αγνοήσουν τις κοινωνικές αντιδράσεις και την οργή των κοινωνικών ομάδων που οδηγούνταν στην εξαθλίωση.

Οι δυναμικές εξεγέρσεις δεν έλειψαν από κανένα εξουσιαστικό σύστημα. Παλιότερα, όταν οι βασιλικοί και αυτοκρατορικοί στρατοί έρχονταν για να εισπράξουν τους φόρους συχνά οι άνθρωποι οργανώνονταν και αντιστέκονταν ένοπλα για να αποτρέψουν την καταλήστευσή τους. Αλλά και σήμερα υπάρχουν παραδείγματα δυναμικής αντίστασης στην επιβολή φόρων. Αναφέρουμε την περίπτωση του poll tax (κεφαλικού φόρου) στα τέλη της δεκαετίας του '80, στη Βρετανία όπου εκατομμύρια άνθρωποι οργανώθηκαν κατά τόπους και αρνήθηκαν να τον πληρώσουν σκορπώντας τον πανικό στους κρατούντες. Οι συγκεντρώσεις χιλιάδων κόμμου, οι βίαιες συγκρούσεις με την αστυνομία, αλλά και η αλληλεγγύη που αναπτύχθηκε ανάμεσα στον κόσμο δεν επέτρεψαν την καταστολή της αντίδρασης του και τελικά πέτυχαν την απόσυρση του φόρου.

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΦΟΡΟΛΗΣΤΡΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ

Οπου και αν υπήρξε εξουσία, όπως κι αν αυτή επιβλήθηκε, οποιαδήποτε μορφή κι αν πήρε, η φορολογία ήταν και παραμένει ένα από τα βασικά σπρίγγματά της ανά τους αιώνες.

Η φορολογία αποτελούσε και αποτελεί τη συστηματική και νόμιμη ληστεία της κοινωνίας από το κράτος. Γι' αυτό το σκοπό σήμερα η εξουσία έχει κατασκευάσει ένα πολύπλοκο μηχανισμό με τον οποίο απομυζά τον κοινωνικό πλούτο.

Το ιδεολογικό προκάλυμμα για την αφαίμαξη των κοινωνικών πόρων είναι ότι χρειάζονται κάποιες δαπάνες αναγκαίες για τη διαχείριση του κοινωνικού πλούτου και την οργάνωση των αναγκών της κοινωνίας. Δαπάνες που στην πραγματικότητα χρησιμοποιούνται για να διαιωνίσουν την υποταγή των ανθρώπων και να εξυπηρετήσουν τα σχέδια και τα συμφέροντα του κράτους και του κεφαλαίου. Γι' αυτό και η φορολογία παραμένει ένα από τα σημαντικότερα μέσα της εξουσίας για την εκμετάλλευση των ανθρώπων και τη συνέχιση της ύπαρξής της.

Πέρα όμως από τους μύθους περί γενικού καλού και κοινωνικής ευημερίας, μια άλλη πρόφαση που χρησιμοποιούν οι εξουσιαστές τις τελευταίες δεκαετίες (που οι ανταγωνισμοί στο επίπεδο της τεχνολογίας ανάμεσα στους κυρίαρχους έχουν γίνει αδυσώπητοι)

είναι ο λεγόμενος εκσυγχρονισμός του κρατικού μηχανισμού και η ανάπτυξη και αναδιάρθρωση της κεφαλαιοκρατικής εκμετάλλευσης.

Ας δούμε όμως καταρχάς τι είναι ο κρατικός μηχανισμός και ποιά συμφέροντα εξυπηρετεί.

Σύμφωνα με τα λεγόμενα των κρατιστών, το κράτος είναι ένας μηχανισμός αναγκαίος για να οργανωθεί και άρα να υπάρξει η κοινωνία. Σαν προέκταση αυτής της αναγκαιότητας οι κρατιστές επιθυμούν και ωφελούν να έχουν λόγο σε κάθε ανθρώπινη υπόθεση ρυθμίζοντας και επιβάλλοντας τις αρχές τους και τις αξίες τους σε όλες τις πτυχές της κοινωνικής και ατομικής ζωής.

Στην πραγματικότητα το κράτος επιβάλλει με τη βία την παρασπική του ύπαρξη αλλά και τις διαθέσεις του στους ανθρώπους. Η επιβολή αυτή γίνεται ολοφάνερη αν αναλογιστούμε το πλήθος των νόμων, θεσμών και επιμέρους μηχανισμών που έχει κατασκευάσει το κράτος για να διαφυλάξει την ύπαρξη και τα συμφέροντά του. Η χρηματοδότηση αυτού του τεράστιου μηχανισμού ασφαλώς και γίνεται με την επιβολή της φορολογίας στους ανθρώπους.

Πώς όμως χρησιμοποιούνται αυτά τα χρήματα; Πού πραγματικά πηγαίνουν;

Δεν νοείται ότι ένα κράτος δεν θα επενδύσει σε δραστηριότητες οι οποίες θα εξυπηρετήσουν κάποιες βασικές ανάγκες της κοινωνίας (ελέγχοντάς τις βέβαια πάντα). Πώς άλλωστε θα μπορούσε να δικαιολογήσει την ύπαρξή του ως μηχανισμού οργάνωσης της κοινωνίας και την ύπαρξη του φορολογικού συστήματος;

Τέτοιου είδους δραστηριότητες αποτελούν το άλλοθί του για την εκμείωση των χρημάτων των ανθρώπων και εξασφαλίζουν σε αυτό την απαιτούμενη κοινωνική συναίνεση και ευαρέσκεια. Δραστηριότητες όμως που ούτως ή άλλως οι άνθρωποι θα τις αναλάμβαναν από μόνοι τους, τις αναλαμβάνει το κράτος για λογαριασμό τους, καταφέροντας έτσι να εξυπηρετήσει όχι τόσο τις ανθρώπινες ανάγκες όσο την καλύτερη λειτουργία της οικονομίας του και να προωθήσει το ρόλο του και την επιβολή του στην κοινωνία.

➤ Το κράτος αναλαμβάνει την κατασκευή έργων όπως δρόμοι, υδραγωγεία, αποχετευτικά δίκτυα και άλλα, τα οποία είναι αναγκαία για την οργάνωση της κοινωνικής ζωής (αν και δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που παρατηρείται ότι η ίδια η κοινωνική πίεση έχει επιβάλλει σ' αυτό να τα κατασκευάσει) διαμορφώνοντας έτσι τους χώρους στους οποίους κινείται και ζει ο άνθρωπος όπως η εξουσία επιθυμεί και όπως οι ανάγκες της οικονομίας το επιβάλλουν. Έργα τα οποία οι φορολογούμενοι έχουν ήδη πληρώσει μία φορά για να κατασκευαστούν και συνεχίζουν να τα πληρώνουν μέσω διαφόρων τελών (τέλη κυκλοφορίας, δημοτικά τέλη, διόδια κλπ) που τους έχουν επιβληθεί, με τη δικαιολογία ότι τα χρήματα αυτά διατίθενται για τη συντήρησή τους. Μια απλή όμως σύγκριση αυτών των υπηρεσιών που προσφέρει το κράτος σε χωριά, σε εργατοπόλεις και λαϊκές συνοικίες με αυτές που προσφέρει σε περιοχές όπου κατοικούν πλούσιοι είναι ενδεικτική για να βγάλει κάποιον από τις οποιεσδήποτε αυταπάτες έχει για τη λειτουργία της κρατικής πρόνοιας.

➤ Τα νοσοκομεία, η κοινωνική πρόνοια, το σύστημα υγείας αποτελούν επίσης δραστηριότητες που αναλαμβάνει το κράτος.

Στην πραγματικότητα η ύπαρξή τους υποστηρίζει το μηχανισμό εκμετάλλευσης και καταπίεσης της κοινωνίας μιας και αποτελούν “ευεγρετικές” υπηρεσίες περισσότερο για το κεφάλαιο παρά για τους νοσούντες ανθρώπους. Σε όλο και περισσότερους ανθρώπους αρχίζει και γίνεται κατανοητό ότι γύρω από τη **θεραπεία της ανθρώπινης ασθένειας έχει αναπτυχθεί μια τεράστια επιχείρηση με πρωταρχικό στόχο το κέρδος**. Ράντζα, φακελάκια, άθλια και επικίνδυνα φάρμακα για τους πολλούς, Ωνάσεια και μεγαλοιατροί για τους πλούσιους.

➤ Το ρεύμα, το νερό, το τηλέφωνο, είναι αγαθά τα οποία είναι απαραίτητα σε όλους. Ακριβώς γι' αυτό, το κράτος έχει αναλάβει τη διαχείρησή τους με άμεση συνέπεια να ελέγχει την κοινωνία και να την εκβιάζει αφού την υποχρεώνει να πληρώσει σ' αυτό ό,τι στην πραγματικότητα της ανήκει και κατακλέπεται από τους κυρίαρχους.

➤ Ο πολιτισμός και ο αθλητισμός είναι και αυτοί μηχανισμοί που η συντήρησή τους και η ενίσχυσή τους από άμεσους αλλά και έντεχνους φόρους αποσκοπούν στην αποχαύνωση της κοινωνίας.

Ο πολιτισμός είναι το παραπέτασμα που ρίχνει η εξουσία στα μέτια των ανθρώπων για να κρύψει την κτηνωδία της και ένα από τα προσχήματα που έχει για να προωθήσει τα καταναλωτικά της πρότυπα και για να διαχειριστεί μέσω αυτών τα συμφέροντά της.

Ο δε αθλητισμός, μέσω των διαφόρων δραστηριοτήτων του, προσφέρει την απαιτούμενη για τους κυρίαρχους ελεγχόμενη αποσυμπίεση της κοινωνικής οργής που είναι αποτέλεσμα της καταπίεσης και αλλοτρίωσης των ανθρώπων καθώς και των διαρκών στερήσεών τους.

Η εκδήλωση αυτής της επιθετικότητας, η οποία είναι διάχυτη μέσα στην κοινωνία και η έκφρασή της είναι που φοβίζει τους κυρίαρχους εφόσον αυτή μπορεί να εκδηλωθεί και με τη μορφή ανατρεπτικών και εξεγερτικών διεργασιών. Αυτήν ακριβώς τη συσσωρευμένη κοινωνική επιθετικότητα προσπαθούν να καναλιζάρουν σε ασφαλή για το κράτος πεδία. Η κατανάλωση αθλητικών θεαμάτων παίζει ακριβώς αυτό το ρόλο με αρκετή επιτυχία. Γι' αυτό και υποστηρίζονται και ενισχύονται άλλωστε από τον κρατικό μηχανισμό. Αξίζει να αναφερθεί εδώ ότι έμμεσοι τρόποι φορολογίας μέσω του κρατικού τζόγου που έχει και τεράστιο τζίρο (ΠΡΟΠΟ, ΛΟΤΤΟ, λαχεία κλπ) είναι αυτοί που χρηματοδοτούν τους παραπάνω μηχανισμούς.

Πέρα όμως από τις δαπάνες του κράτους στους "κοινωφελείς" οργανισμούς, υπάρχουν και οι θεσμοί και οι μηχανισμοί του που έχουν την ανάγκη συνεχούς χρηματοδότησης για να μπορέσουν να συνεχίσουν το αντικοινωνικό και αντιανθρώπινο έργο τους. Μηχανισμοί και θεσμοί όπως ο στρατός, η εκπαίδευση, οι φυλακές, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, τα κόμματα, η βουλή κ.α. παρουσιάζονται από το κράτος ως κοινωφελείς, στην ουσία όμως μέσω αυτών η διαχείριση των ανθρώπινων υποθέσεων, ο καθορισμός της πορείας τους και η ασφάλειά τους έχει αφαιρεθεί από τα χέρια των ανθρώπων και με σφετερισμό ανατέθηκε στα χέρια των εξουσιαστών.

Πώς όμως επιβάλλεται στους ανθρώπους η εξουσιαστική οργάνωση της κοινωνίας και πώς αυτή ενισχύεται μέσω των θεσμών και μηχανισμών του κράτους;

Ποιός είναι ο ρόλος τους, τι προσφέρουν στην κοινωνία και τι στο κράτος και την κυριαρχία;

Ποιοί είναι οι πραγματικοί σκοποί για τους οποίους διατίθενται τα χρήματα που απομυζώνται από τους ανθρώπους με τη φορολογία;

➤ Ο στρατός είναι ένας από τους μαγαλύτερους και ισχυρότερους θεσμούς και μηχανισμούς του κράτους.

Είναι ο θεσμός που η πλαστή και επιβαλλόμενη συνείδηση της κυριαρχίας τον παρουσιάζει ως τον θεματοφύλακα του έθνους και τον υπερασπιστή των εθνικών συνόρων. Είναι η ίδια πλαστή συνείδηση που επέβαλλε στους ανθρώπους να χωρίζονται και να αντιμάχονται μεταξύ τους ανάλογα με τον τόπο γέννησής τους και την εθνική συνείδηση που τους επιβλήθηκε.

Είναι ένας από τους μηχανισμούς που διαφυλάσσουν την κοινωνική ανισότητα που έχει δημιουργήσει η εξουσία με την ύπαρξή της. Καταστέλλει και αναμορφώνει τους ανθρώπους επιβάλλοντας τις εξουσιαστικές νοοτροπίες και αντιλήψεις, διαχωρίζοντάς και κατανέμοντάς τους, σε εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους, διευθυντές και διευθυνόμενους, καταπιεστές και καταπιεζόμενους.

Ο στρατός είναι το αποτελεσματικότερο μέσο που διαθέτουν οι κυρίαρχοι για να επιλύσουν τις μεταξύ τους διαφορές σε διακρατικό επίπεδο και για να αντιμετωπίσουν τις γενικευμένες κοινωνικές αναταραχές μέσα στα όρια της κυριαρχίας τους.

Δεν είναι λίγα άλλωστε τα παραδείγματα που μας έχει δώσει η πρόσφατη ιστορία. Επιλεκτικά αναφέρουμε:

την στρατιωτική καταστολή της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το 1973

την στρατιωτική καταστολή της εξέγερσης στα γκέτο του Λος Άντζελες από το στρατό των ΗΠΑ

την καταστολή της αντιπυρηνικής εξέγερσης στην πολυνησία από τη γαλλική κυριαρχία με τη βοήθεια των γαλλικών αποικιοκρατικών μονάδων όπως η γνωστή και αιμοσταγής Λεγεώνα των Ξένων.

τη χρήση του στρατού ως απεργοσπαστικού μηχανισμού στις απεργίες των συνεργείων καθαρισμού το '90 και στη μεγάλη απεργία της ΕΑΣ το '92.

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε πολλά άλλα παραδείγματα ενδεικτικά για το ρόλο του στρατού και τη χρησιμότητά του στην κυριαρχία είτε την ελληνική είτε οποιουδήποτε άλλου κράτους.

Θα ήταν, όμως, μεγάλη παράλειψη αν δεν αναφέραμε την εξάρτηση του στρατού από τις πολεμικές βιομηχανίες, μια και οι συνεχείς ανταγωνισμοί των κρατών σε στρατιωτικό επίπεδο, τον καθιστούν άμεσα εξαρτώμενο τεχνολογικά και πολιτικά από αυτές αλλά και βασικό πελάτη τους. Τεράστια ήταν τα κέρδη που αποκόμισαν οι βιομηχανίες αυτές στον πόλεμο του κόλπου και στον πρώην γιουγκοσλαβικό χώρο. Δεν είναι τυχαίο ότι το εμπόριο όπλων είναι πρώτο σε τζίρο στον κόσμο. Όλοι αυτοί οι υπέρμετροι και παράλογοι εξοπλισμοί, όπως και ο αντικοινωνικός και κατασταλτικός θεσμός του στρατού χρηματοδοτούνται από τους φόρους που επιβάλλονται στην κοινωνία.

➤ Το εκπαιδευτικό σύστημα είναι ένας από τους κυριότερους μηχανισμούς της εξουσίας. Η εξάρτησή του από τον εκσυγχρονισμό του κεφαλαίου και από την αυξανόμενη ανάγκη για ειδικευμένο εργατικό δυναμικό και επιστημονικό προσωπικό είναι ένας από τους λόγους που ώθησαν το κράτος στον ελεγχόμενο εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξή του.

Ο ρόλος της εκπαίδευσης δεν περιορίζεται μόνο στον εφοδιασμό του κεφαλαίου με ανθρώπους καταρτισμένους με τη γνώση που αυτό θέλει να έχουν. Ο ρόλος της είναι διευρυμένος. Με την εκπαίδευση των ανθρώπων, πρώτιστος στόχος είναι η μετατροπή τους σε άβουλα - δουλικά όντα. Με την κατασκευή και διαμόρφωση των συνειδήσεων και προσωπικοτήτων των ανθρώπων τους μετατρέπουν σε λιγότερο ή περισσότερο χρήσιμα γρανάζια - στελέχη του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

Η εκπαίδευση των ανθρώπων γίνεται ξέχωρα από τα ανθρώπινα - φυσικά ενδιαφέροντα, τα οποία δεν είχαν ούτε έχουν και ούτε πρόκειται να έχουν καμία θέση εκεί μέσα. Η εκπαίδευση των ανθρώπων προωθεί την ανταγωνιστική και παραγωγική τους διάθεση, αλλά κυρίως προωθεί το πρότυπο ανθρώπου υποτακτικού που δημιούργησε η κυριαρχία και που θέλει να επιβάλλει στην κοινωνία, για να μπορεί να την ελέγχει και να την εκμεταλλεύεται καλύτερα. Όλη αυτή η διαδικασία παραγωγής υποτακτικών χρηματοδοτείται από τους φόρους της κοινωνίας.

➤ Ένας άλλος τομέας όπου διατίθενται τα χρήματα των ανθρώπων είναι η Δικαιοσύνη και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους, μιας και η θωράκιση του κρατικού μηχανισμού είναι ένα από τα διαρκή μελήματα των εξουσιαστών.

Η ενίσχυση και αναβάθμιση του ρόλου της Δικαιοσύνης ως διαμεσολαβητή και διακανονιστή των ανθρωπίνων και κοινωνικών υποθέσεων είναι ενδεικτική του πόσο σημαντική τη θεωρεί το κράτος για να συντηρήσει το καθεστώς ομαλότητας μέσα στην κοινωνία. Βέβαια, η δικαιοσύνη του κράτους στηριγμένη σε νόμους που αυθαίρετα κατασκευάζουν και βίαια επιβάλλουν οι κρατιστές μέσω των μηχανισμών τους καμία σχέση δεν έχει με την κοινωνική δικαιοσύνη όπως την αντιλαμβάνονται οι άνθρωποι στις καθημερινές σχέσεις τους. Η κρατική Δικαιοσύνη υπάρχει για να επεμβαίνει στις ανθρώπινες αντιθέσεις - που κάλλιστα οι άνθρωποι θα μπορούσαν να επιλύσουν από μόνοι τους - ώστε να επιβεβαιώσει το αυθαίρετο δικαίωμα ελέγχου του κράτους πάνω στην κοινωνία. Από την άλλη, θωρακίζει το κράτος από τις κοινωνικές συγκρούσεις και διεκδικήσεις ώστε να μην πάρουν επικίνδυνες γι' αυτό διαστάσεις. Τα χιλιάδες θύματά της που σαπίζουν στις φυλακές αποδεικνύουν τον αντιανθρώπινο και εκδικητικό ρόλο της και με τις εξεγέρσεις τους, κάθε τόσο, ξαναφέρνουν στο προσκήνιο τον πόθο για δικαιοσύνη και ελευθερία.

Ο εκσυγχρονισμός των δυνάμεων καταστολής και η ενίσχυση του σκυλολογιού τους αποτελεί μια διαρκή διαδικασία που εξαρτάται πάντα από τις υπάρχουσες κοινωνικές συνθήκες και από τις συνθήκες που οι κρατιστές επιθυμούν να επιβάλλουν στο μέλλον. Και στην προκειμένη περίοδο η συναίνεση, η υποταγή, η εξόντωση είναι οι πρώτιστες επιθυμίες των κρατούντων. Γι' αυτό θωρακίζονται στρατιωτικά και ιδεολογικά αποστραγγίζοντας τον κοινωνικό πλούτο.

➤ Η βουλή και τα κόμματα είναι οι θεσμοί του κράτους που πιστοποιούν την εξουσία του και ακριβώς γι' αυτό το λόγο είναι σύμφυτοι με την κυριαρχία και βρίσκονται συνεχώς στην υπηρεσία της.

Τα κόμματα, από τη φύση τους δεν μπορούν να υπερασπιστούν τα κοινωνικά συμφέροντα. Τα μόνα συμφέροντα που μπορούν να υπερασπιστούν είναι αυτά της εξουσίας, τα οποία άλλωστε είναι και τα μόνα που δεν έχουν ξεπουλήσει. Ο ρόλος τους δεν είναι μόνο η παραπλάνηση των ανθρώπων αλλά και η αναπαγωγή της εξουσίας, μιας και αυτά από μόνα τους αποτελούν εξουσιαστικό μοντέλο της κοινωνικής ζωής και οργάνωσης.

Η βουλή και τα κόμματα είναι οργανισμοί που παρασιτούν σε βάρος της κοινωνίας. Η χρηματοδότησή τους, η μεν για τη βουλή γίνεται εξ ολοκλήρου από τα λεφτά των φορολογούμενων (18,8 δις ο προϋπολογισμός της φετινής βουλής) και για τα κόμματα μέρος γίνεται από τη φορολογική αφαίμαξη της κοινωνίας, μέρος από τις εισφορές των υποτακτικών τους και μέρος από αυτούς των οποίων τα συμφέροντα εξυπηρετούν.

Δεν θα μπορούσαμε να ξεχάσουμε να αναφερθούμε στο ότι τα χρήματα των φορολογούμενων ανθρώπων πηγαίνουν και για να τραφεί όλο αυτό το εξουσιαστικό συνάφι που απαρτίζει τον κρατικό μηχανισμό.

Έτσι, πέρα από τη συντήρηση του αδηφάγου κρατικού μηχανισμού, η κοινωνία έχει αναλάβει και τη συντήρηση των βουλευτών και των δικαστικών οι οποίοι δεν φορολογούνται, των καρναβάνδων, των διαφόρων ειδών αξιωματούχων, των μπάτσων και

όλων των ειδών των παρασιτικών υπάρξεων που απαιτούνται για την ύπαρξη του κράτους.

Φυσικά όλα αυτά τα κοινωνικά περιπτώματα, τα οποία αμοιβούνται ανάλογα με την προσφορά τους στον κρατικό μηχανισμό, ζουν ουσιαστικά κλέβοντας δίχως κανένα πρόσχημα από το μόχθο των ανθρώπων.

ΤΟ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΩΣ ΑΛΛΟΣ ΕΝΑΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΑΣ

Ο μύθος που συνοδεύει σήμερα την προβαλλόμενη από τους εξουσιαστές αναγκαιότητα της ύπαρξης του φορολογικού συστήματος είναι η δίκαιη ανακατανομή του κοινωνικού πλούτου σύμφωνα με την αρχή της φορολόγησης των ανθρώπων ανάλογα με την ιδιοκτησία και τα κέρδη τους. Πάνω σ' αυτό το μύθο έχει επινοηθεί ένα ανεξάντλητο νομοθετικό τερατούργημα το οποίο από τη μια, αφού υποτίθεται πως στηρίζεται σε δίκαιες αρχές, προσπαθεί να πείσει για την ανάγκη ύπαρξης αποτελεσματικού κρατικού ελέγχου στις τσέπες του καθένα ενώ από την άλλη, όπως και κάθε νόμος άλλωστε, εδραιώνει την εκμετάλλευση και αφαίμαξη των πλατιών κοινωνικών κομμάτων, προσφέροντας παράλληλα, με έντεχνους τρόπους, πλήθος δυνατοτήτων φοροεκφυγής στο κεφάλαιο και τις πρωταγωνιστικές εξουσιαστικές κλίκες.

Είναι άκρως επινοητικοί οι κρατιστές όταν πρόκειται να φορολογήσουν ή να ελέγξουν ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Δεδομένος πλέον θεωρείται ο φορολογικός έλεγχος και η αφαίμαξη των εργαζόμενων ανθρώπων και των συνταξιούχων. Αυτοί άλλωστε καλύπτουν, σύμφωνα με τα στοιχεία του υπουργείου οικονομικών, το μεγαλύτερο μέρος από τα έσοδα του κρατικού προϋπολογι-

μού. Από εκεί και πέρα, με το σκεπτικό του “διαίρει και βασίλευε”, η φορολογική αφαίμαξη επεκτείνεται και σε άλλα “δήθεν” προνομίουχα κοινωνικά κομμάτια όπως οι γιατροί, οι δικηγόροι, οι έμποροι, οι αγρότες, οι κτηνοτρόφοι κλπ οι οποίοι, πιθανότατα, και έχουν μεγαλύτερα εισοδήματα απ’ αυτούς που σηκώνουν το βάρος των φοροκλοπών του κράτους, ωστόσο, στους κόλπους τους και αυτοί έχουν τη δική τους ανισότητα ανάμεσα σε ισχυρότερους και ασθενέστερους.

Και σ’ αυτήν την περίπτωση το κράτος με διάφορα τερτίπια (αντικειμενικά κρηπρία κ.α.) εντείνει τη φοροληπτική αρπαγή στην πλατιά μέση οικονομική βάση, εξοντώνοντας τους ασθενέστερους και ουσιαστικά βοηθώντας να μεγαλώσει το χάσμα ανάμεσα στην ελίτ αυτών των επαγγελματιών (μεγαλοδικηγόρων, μεγαλογιατρών, μεγαλοεμπόρων, τσιφλικάδων κλπ) και στην πολυπληθή βάση τους (γιατροί, δικηγόροι, έμποροι, αγρότες κλπ). Σε αυτήν την περίπτωση η λογική του “διαίρει και βασίλευε” με τη βοήθεια της εννοχρηστώνενης προπαγανδιστικής εκστρατείας των ΜΜΕ, έχει κάνει καλά τη δουλειά της. Κάθε κοινωνικό κομμάτι ξεκόβεται από τα άλλα ενώ οριβάλλονται έντεχνα τα υπαρκτά ή ανύπαρκτα προνόμια που έχει σε σχέση με την υπόλοιπη κοινωνία. Έτσι ώστε να αποδυναμώνεται ή και να εξαφανίζεται ακόμη η κοινωνική αλληλεγγύη και στη συνέχεια να ξεζουμίζεται με τέτοιο τρόπο όμως ώστε να ενισχύεται η εξουσία των ισχυρότερων (οι οποίοι άλλωστε έχουν και λόγο στους κόλπους της κυριαρχίας στην εκμετάλλευση των ανθρώπων) και να κλονίζεται η ύπαρξη των ασθενέστερων.

Η εντατικοποίηση των φοροληπτικών επιθέσεων του κράτους ενάντια στην κοινωνία δεν έχει όρια. Το νέο φρούτο που προστέ-

θηκε τα τελευταία χρόνια είναι η υποχρέωση κάθε ανθρώπου που έχει συμπληρώσει τα 25 χρόνια να κάνει φορολογική δήλωση. Και ασφαλώς υπάρχουν και άλλες αυθαίρετες επινοήσεις για να βάλει κι άλλους ανθρώπους στα φορολογικά μπιρώα του και να αυξήσει ακόμη περισσότερο την επιτήρηση, τον έλεγχο και την εκμετάλλευση της κοινωνίας.

Η φαντασία του κράτους οργιάζει πάλι όταν πρόκειται να εφεύρει τρόπους ώστε να απαλύνει τους κυρίαρχους από τους φόρους που υποτίθεται, σύμφωνα με το “δίκαιο” πνεύμα του φορολογικού συστήματος, πρέπει να πληρώσουν. Υπάρχουν, βέβαια, τα γνωστά προνόμια της μη φορολόγησης στην οικονομικά στριμωγμένη(!!!) δικαστική και βουλευτική εξουσία όπως και τα ειδικά προνόμια των εφοπλιστών. Από εκεί και πέρα υπάρχουν ένα πλήθος τεχνασμάτων και νομικών τερπιπών ώστε να ενισχύονται οι φοροδιαφυγές αυτών που αποτελούν την ελίτ της οικονομικής κυριαρχίας (επιχειρηματιών, μεγαλοεργολάβων, βιομηχάνων κλπ) είτε, πάλι, με το γράμμα του νόμου να καταφέρνουν διαφόρων ειδών φοροαπαλλαγές (βλέπε δωρεές σε φιλανθρωπικά ιδρύματα, μονές κλπ). Άλλωστε, οι ισχυροί της οικονομίας έχουν τις δικές τους οργανώσεις (ΣΕΒ, ΣΒΒΕ κλπ) που είτε πιέζουν άμεσα και μακρυνά από τα φώτα της δημοσιότητας, είτε συνδιαμορφώνουν μέσω εκπροσώπων, εξαγορασμένων βουλευτών και επιστημόνων το θεσμικό και νομικό πλαίσιο που τους αφορά. Ούτως ή άλλως αυτοί έχουν και τις δυνατότητες λόγω της θέσης τους και των πολυποικίλων πιέσεων που μπορούν να ασκήσουν να φοροδιαφύγουν είτε νόμιμα είτε παράνομα. Κανείς δεν πρόκειται να τους πειράξει. Το ότι δεν τους πειράζει κανένας φαίνεται ακόμη από το γεγονός

ότι το μεγαλύτερο μέρος των πραγματικών ή υποτιθέμενων ελλειμμάτων των κρατικών ταμείων (ΔΕΗ, ασφαλιστικά ταμεία κλπ) προέρχεται καθαρά από τους ίδιους κι ας πιέζεται μονίμως η κοινωνία να σφίξει περισσότερο το ζωνάρι για τη δήθεν "εξυγείανσή τους".

Όλα όσα αναφέραμε παραπάνω αφορούν την υποτιθέμενη δίκαιη φορολόγηση της κοινωνίας με άμεσους φόρους ανάλογα με το εισόδημα και την ιδιοκτησία του κάθε ανθρώπου.

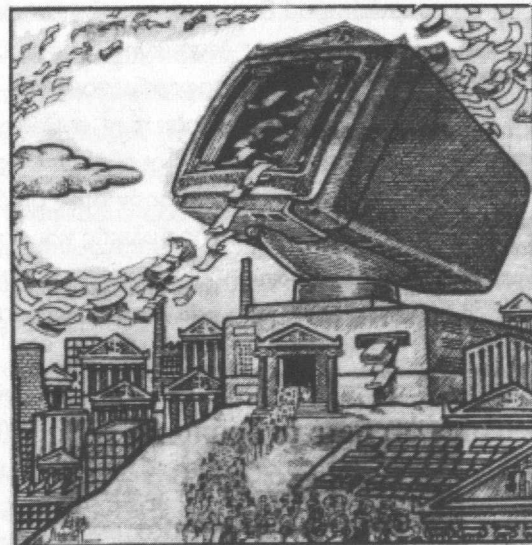
Ωστόσο, το μεγαλύτερο μέρος των εσόδων του κρατικού κορβανά προέρχεται από την επιβολή των έμμεσων φόρων. Οποιοδήποτε αγαθό μπορεί να γίνει εκμεταλλεύσιμο από το κράτος και το κεφάλαιο, υπερτιμολογείται μεθοδικά και με το νόμο με τους έμμεσους κρατικούς φόρους.

Αυτός είναι και ο πιο έξυπνος τρόπος κατλήστευσης των πλατιών κοινωνικών κομματιών αφού έτσι αντλείται καθημερινά - και χωρίς να γίνεται άμεσα αντιληπτό - το εισόδημά τους. Γι' αυτούς που ισχυρίζονται ότι οι έμμεσοι φόροι απευθύνονται σε όλους ας μη μας περνούν για ηλίθιους. Σε καμία περίπτωση δεν είναι το ίδιο οι λίγοι εκλεκτοί που έχουν το χρήμα να δίνουν τους ίδιους έμμεσους φόρους για τις ανάγκες τους με τους πολλούς που έχουν πολύ λιγότερα ή και ελάχιστα για να επιβιώσουν.

Όλη αυτή η απάτη που έχει στηθεί από τους κυρίαρχους σε βάρος της κοινωνίας, με τούτο το καθόλα δίκαιο - για τους ισχυρούς φυσικά - φορολογικό σύστημα, χρειάζεται τη συναίνεση της κοινωνίας για να μπορέσει να αποδώσει τα προσδοκώμενα για το κράτος ωφέλη. Και σε πολλές περιπτώσεις το επιτυγχάνει, εφόσον πολλοί άνθρωποι βλέπουν το δέντρο που είναι η καλύτερη φορο-

λόγησή αυτού που έχει λίγα περισσότερα απ' αυτούς, από το δάσος που βρίσκεται από πίσω και είναι το κράτος και το κεφάλαιο που έχουν οργανώσει και συστηματοποιήσει όσο ποτέ σήμερα την αφαίμαξη με κάθε μέσο ολόκληρης της κοινωνίας.

Το ζήτημα είναι ως πότε.

Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΣΑΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

Όπως ήδη αναφέραμε, μια από τις κυριότερες προφάσεις των εξουσιαστών για την φορολογική αφαίμαξη της κοινωνίας είναι η κατασκευή έργων υποδομής.

Τεράστια οικονομικά ποσά διακινούνται - δαπανούνται σε έργα που εντάσσονται στο σχέδιο της λεγόμενης "ανάπτυξης της χώρας". Οι περισσότεροι άνθρωποι αναφερόμενοι στον όρο "ανάπτυξη" αντιλαμβάνονται την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών, την κοινωνική ευημερία. Ωστόσο, οι εξουσιαστές δεν αφήνουν περιθώρια παρεξήγησης στο τι εννοούν όταν μιλάνε για "ανάπτυξη": τη δημιουργία της κατάλληλης υλικής και οργανωτικής υποδομής για να αυξηθεί η καπιταλιστική λειτουργικότητα και κερδοσκοπία, καθώς και - φυσικά - την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης.

Οι κατασκευές εμπορικών λιμανιών, αεροδρομίων και διακρατικών οδικών δικτύων με βάση την "ευκολότερη" (βλέπε επικερδέστερη) διακίνηση των εμπορευμάτων, αποτελούν το μεγαλύτερο κομμάτι του περιβάλλοντος "εθνικού έργου ανάπτυξης". Με στόχο, πάντα, την ενοποίηση της παγκόσμιας αγοράς για την εξυπηρέτηση του κεφαλαίου.

Παράλληλα, τεράστια ποσά απορροφούνται σε οικονομικά - πολιτικά σχέδια επιχειρηματικής εισβολής σε νέες επικερδείς και μη διαμορφωμένες ακόμα αγορές (πχ Ρουμανία, Βουλγαρία, Αλβανία κ.α. - κυρίως σε περιοχές όπου μέχρι πρότινος επικρατούσε η μαρξιστική δικτατορία). Επίσης, απορροφούνται σε διάφορα επιδοτούμενα σεμινάρια εξειδίκευσης στον τομέα της παραγωγής, κάτι που γίνεται για να εναρμονιστούν οι κοινωνίες στις νέες απαιτήσεις τεχνογνωσίας και οργάνωσης που έχει ανάγκη ο καπιταλισμός σε κάθε χρονική περίοδο. Τέλος απορροφούνται σαν οικονομικές παροχές σε διάφορους καπιταλιστές - κυρίως βιομήχανους - με τη μορφή δανείων και επιχορηγήσεων.

Για την ευκολότερη, επίσης, διακίνηση κεφαλαίων μεταξύ διακρατικών αγορών διατίθενται υπέρογκα ποσά για την αγορά τεχνολογικού εξοπλισμού και τη συντήρησή του από τους κρατικούς μηχανισμούς που εξυπηρετούν το σκοπό αυτό (τράπεζες κλπ).

Όπως αναφέραμε όλα αυτά δικαιολογούνται με βάση τη λογική της "ανάπτυξης". Οι εξουσιαστές ταυτίζουν (γιατί έτσι τους συμφέρει) την κοινωνική ευημερία - εξέλιξη με την ανάπτυξη της αγοράς και κυρίως αυτών που την ελέγχουν. Δίνουν έτσι μια ξεκάθαρη εικόνα με το τι εννοούν με τον όρο κοινωνία: έναν ελεγχόμενο χώρο εκμετάλλευσης, παραγωγής πλούτου για τους κυρίαρχους και συντήρησης του κρατικού καταπιεστικού μηχανισμού. Και πράγματι, το μόνο που μένει στην κοινωνία μετά από τόση και τόση "ανάπτυξη" είναι το διαρκώς εντεινόμενο άγχος για την επιβίωση μέσα σε ένα περιβάλλον που εξελίσσεται σε όλο πιο άθλιο και απάνθρωπο.

Το άρμα της “ανάπτυξης” για να κινηθεί χρειάζεται τρεις απαραίτητες και αναγκαίες συνθήκες:

➤ Την εργασιακή εκμετάλλευση της κοινωνίας. Αυτό πραγματοποιείται με το καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς (εργασία το λένε) και την εκμετάλλευση της παραγωγής για τις ανάγκες του κεφαλαίου και μόνο.

➤ Την προώθηση του καταναλωτισμού έτσι ώστε να κινείται η αγορά και να υπάρχει διαρκής παραγωγή κέρδους για τ' αφεντικά.

➤ Την οικονομική ομηρία κομματιών της κοινωνίας μέσω της ανεργίας, ώστε με αυτόν τον διαρκή εκβιασμό να ελέγχονται οι συνθήκες παραγωγής (μεροκάματα, ωράρια κλπ) αλλά και για να εντείνεται η εργασιακή πειθαρχία και γενικότερα υποταγή. Καταλαβαίνουμε πόσο σημαντική είναι για τους εξουσιαστές η δημιουργία και η ύπαρξη ενός ελεγχόμενου ποσοστού ανεργίας, άσχετα αν όλοι - για λόγους δημαγωγίας - κόπονται ότι θέλουν να την εξαφανίσουν. Επίσης, χρησιμοποιούν το καθεστώς της ανεργίας για να παρουσιάζουν την επέκταση της αγοράς και την ίδια την “ανάπτυξη” σαν τον μόνο τρόπο εύρεσης εργασίας άρα και επιβίωσης. Έτσι προωθούν στη συνείδηση των ανθρώπων το καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς καθώς και την εξάρτησή τους από το “φιλόστοργο” κράτος.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΚΑΘΕ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ

Πιστεύουμε πως πλέον έχει καταδειχθεί η σημασία και ο ρόλος της φορολογίας για την οργάνωση και τη διαίωξη της ανισότητας και της εκμετάλλευσης της κοινωνίας από το κράτος και το κεφάλαιο. Δεν είναι παρά ένας από τους πολλούς καταναγκασμούς που υφίσταται η κοινωνία λόγω της υποτέλειάς της στο κράτος και τ' αφεντικά.

Η φορολογιστική - εκμεταλλευτική δραστηριότητα των δυνατών της κοινωνίας έχει ενταθεί τα τελευταία χρόνια αγγίζοντας και πλήπτοντας όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού. Και είναι βέβαιο ότι θα συνεχίσει να εντείνεται εφόσον δεν υπάρξουν ουσιαστικές και άμεσες κοινωνικές αντιδράσεις.

Οι εξουσιαστές, βέβαια, γνωρίζουν τη δυσφορία που προκαλεί στην κοινωνία η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης. Έδη διανύουμε μια περίοδο κοινωνικού αναβρασμού που εκδηλώνεται σε διάφορους χώρους. Και έχοντας στο μυαλό τους τα όσα μας επιφυλάσσουν για το μέλλον οργανώνονται ανάλογα ώστε να διασφαλίσουν τη συνέχεια και την αποτελεσματικότητα του φορολογιστικού συστήματος. Το ένοπλο σώμα των 2.000 μπάτσων που θέλουν να δημιουργήσουν για την εποπτεία της φορολογικής ληστείας δεν είναι τυχαίο. Ουσιαστικά έχουμε μια αναβίωση της παλιάς - και ενδεδειγμένης - μεθόδου για την είσπραξη των φόρων: των

ένοπλων ταγμάτων φοροείσπραξης της οθωμανικής αυτοκρατορίας... Μήπως περιμένουν ότι στο μέλλον όλο και περισσότεροι δεν θα είναι διατεθειμένοι να πληρώσουν; Και εκτός αυτού θα το δειχνουν και έμπρακτα;

Παρόλα αυτά, σήμερα πολλοί άνθρωποι, αν και κατανοούν, δυσανασχετούν και εξοργίζονται για την εκμετάλλευση που υφίστανται, εξακολουθούν να θεωρούν απαραίτητη την ύπαρξη της φορολογίας, εξαπατημένοι από την κρατική προπαγάνδα περί "γενικού καλού κι ευημερίας", αναζητώντας απλώς ένα "δικαιότερο" φορολογικό σύστημα όπως οι ίδιοι το αντιλαμβάνονται ανάλογα με τη θέση που βρίσκονται. Θα επαναλάβουμε ότι η ίδια η φορολογία, από μόνη της, είναι το πρόβλημα και όχι ο τρόπος και τα μέσα με τα οποία ασκείται.

Η κοινωνία δεν έχει καμία ανάγκη από τη φορολογία. Αντίθετα, διαπιστώσαμε πριν το πόσο όφελος έχουν από αυτήν το κράτος και το κεφάλαιο. Η κοινωνία αν θεωρεί πως έχει ανάγκες που πρέπει να καλυφθούν, μπορεί να οργανωθεί από μόνη της για να τις φέρει σε πέρας και μάλιστα έχοντας ουσιαστικό έλεγχο σε κάθε της κίνηση. Αυτή τη δυνατότητα, βέβαια, της την στερεί σήμερα το κράτος με τη βία. Αυτό και μόνο θέλει να είναι ο διεκπεραιωτής των ανθρώπινων υποθέσεων αυτό και μόνο θα έχει τον έλεγχο. Ακριβώς γιατί αυτός ο έλεγχος του δίνει τη δυνατότητα να εκμεταλλεύεται κατά τις επιθυμίες του την κοινωνία.

Δεν είναι λίγα τα παραδείγματα όπου η κοινωνία οργανώθηκε για να αντισταθεί και να μην επιτρέψει την κρατική ληστεία σε βάρος της. Ωστόσο, προϋπόθεση για να αναπτυχθεί οποιαδήποτε απόπειρα αντίστασης ή εξέγερσης ενάντια στη φορολογία είναι η ύ-

παρξη της κοινωνικής αλληλεγγύης. Το εξουσιαστικό σύστημα, σήμερα, με τον τρόπο που έχει οργανωθεί και επιβληθεί έχει πετύχει τον κατακερματισμό της κοινωνίας σε διάφορα κομμάτια και ομάδες που συχνά στρέφονται η μία κατά της άλλης για ευτελή μικροσυμφέροντα, αφήνοντας στην άκρη το γεγονός ότι κράτος και κεφάλαιο μας εκμεταλλεύονται συνολικά ΟΛΟΥΣ και χωρίς ουσιαστικές διακρίσεις. Πολλές φορές και σχεδιασμένα δίνονται ορισμένα μικροπρονόμια σε κοινωνικά κομμάτια ώστε να τα έχουν με το μέρος τους στρέφοντας εναντίον τους άλλα κοινωνικά κομμάτια που μ' αυτόν τον τρόπο αισθάνονται αδικημένα.

Σίγουρα, μέσα στους κοινωνικούς αγώνες, διεκδικήθηκε σε αρκετές περιπτώσεις η ηπιότερη φορολόγηση. Μια διεκδίκηση που, βέβαια, σημαίνει την τόνωση του άγριου αγώνα της επιδίωξης του καθένα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν θα έπρεπε να σημαίνει και το τέλος του.

Για μας ο κάθε αγώνας ενάντια στις διάφορες μορφές εκμετάλλευσής μας, πρέπει να αποτελεί κι ένα ακόμα βήμα προώθησης του κοινωνικού πολέμου ενάντια στο κράτος και την εξουσία, του πολέμου που δεν διαπραγματεύεται τους όρους εκμετάλλευσής μας, αλλά αντίθετα βάζει τους όρους για την καταστροφή των καταπιεστών και εκμεταλλευτών.

Οποσδήποτε, αγώνας ενάντια στη φορολογία είναι και αγώνας ενάντια στο κράτος. Όμως, δεν μπορούμε να σκεφτούμε ότι θα επιχειρήσουμε να κτυπήσουμε την εκμετάλλευση χωρίς να κτυπήσουμε συνολικά αυτόν που την εγκαθιδρύει, τη διαχέει και την αναπαράγει σε κάθε επίπεδο, δηλαδή το κράτος.